

ἐτάραττε τὸν Μανδαίου, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τὰ βλέμματά του ἀπὸ τῶν στοργύλων ἐκείνων ὀφθαλμῶν, οἵτινες διέλαμπον ἐν τῷ σκότει, ὅτε ἐξήχηθη τῶν προυδαίων αὐτοῦ σκέψων ὑπὸ γέλωτος ἀπλείτου τὸν ὁποῖον ἄφητε κατὰ πρόσωπον τοῦ νεκρομάντεως ὁ πρῶτος συμβουλευθεὶς αὐτόν.

Ἦλθεν ἀκολούθως ἡ σειρὰ τοῦ δευτέρου, τοῦ τρίτου κατόπιν, καὶ πάντοτε τὰς χρησιμοδοσίας τοῦ γόητος ἀσιτιόγητες διεδέχοντο καὶ σκώψεις καὶ χλευασμοὶ ἱκανοὶ νὰ ἀνάψωσι τὸ αἷμα καὶ τοῦ πλεόν ὑπομονητικοῦ.

Ἄλλ' ὁ μάντις ἔμεινε ἀπαθής· ὅτε δὲ ἐξήκουσε ἡ σειρὰ τοῦ Μανδαίου νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ δικαστηρίου τοῦ μάντεως, ἐδίττανεν. Οἱ φίλοι του ἐγλεύαταν αὐτὸν διὰ τοῦτο· αἰσχυνοίς τότε ἐκεῖνος ἔπεινε μὲν τὴν χεῖρά του· ἀλλὰ τὸ ἦθος του ἦ ἐμβριθὲς καὶ προκατειλημμένον. Μεταξὺ τῶν νέων αὐτοῦ φίλων ἀμύλλωντο τίς πλείοτερον νὰ γέλῃσῃ· ἀλλ' ὁ Μανδαίος Θεβεργῶ δλίγου δεινὴν καταλήθη ὑπὸ σπαταῶν, ὅτε ὁ νεκρομάντις ὕψωσε πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν.

— Μανδαίε! ἐκράβυσεν ὁ γέρον, ἐνῶ δὲν τοῦ εἶχεν εἰπεῖ τ' ὄνομά του, Μανδαίε, ἐπιθύρισε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του καὶ τὴν χεῖρα του ἐβλίψε, θ' ἀποθάνης ἐπὶ τῆς λαιμητόμου!

— Τί εἶπε; ἀνέβησαν οἱ φίλοι του, σκιρτῶντες ὑπὲρ θυμίας καὶ πνιγόμενοι ὑπὸ γέλωτος. Ἄλλ' ὁ Μανδαίος τίποτε δὲ εἶπε, ἐξήλθε δὲ ὠχρίσας.

Τῇ ἐπαύριον τὸ πρῶτ, ὁ πρῶτος στοχαστὴς τοῦ Μανδαίου, τοῦ ὕπνου ἐξαναισταντος, ὑπῆρξε τοῦ μάντεως ἡ πρόβησις· διότι μὲ αὐτὴν ἐκοιμηθῆ, αὐτὴν ὠκυρεῖσθῃ ἐν τῷ τεταραγμένῳ αὐτοῦ ὕπνῳ, καὶ πολυλάκεις, ἐν τῇ νυκτὶ ἡ ἀσθενή; πλήν διαπεραστικῆ τοῦ γέροντος φωνὴ εἶχε ψιθυρίσει εἰς τὸ οὖς του—Θ' ἀποθάνης ἐπὶ τῆς λαιμητόμου! Καὶ ὅταν ἀκόμη ἐπέδραλε τὸν ἀντι ὕπνου καταβαρύνοντα αὐτὸν ἐπιάλτην, ἀκόμη, ἀκόμη ἡ τελευταία λέξις — ἡ λαιμητόμος—ἀντήχει ἐν τῇ καρδίᾳ του — Ἄλλὰ διὰ ν' ἀποθάνω ἐπὶ τῆς λαιμητόμου πρέπει νὰ πράξω κακούργημα τι — Καὶ ἐπαρηγορεῖτο ὁ ἀγαθὸς νεανίας, καὶ ἡ τιμὴ ψυχῆ του ἀνεκουφίζετο διὰ τῆς φρικώδους ταύτης ἐπίδειας. — Ἄλλως τε, ἂν κατὰ βῆθος ἐξετάσω τὸ πρᾶγμα, διεσκέφθῃ τότε, τίς μοι προεῖπε τοῦτο; πονηρόν τι καὶ ἄλλιον γερνόντιον ζητήσαν νὰ λάβῃ δ' αὐτοῦ φόβου τὸ ἀργυρίδιόν μου. Τῇ ἀληθείᾳ, μωρὸς εἶμαι καὶ νὰ τὸ συλλογίζωμαι ἄν.

Καὶ ἐν τῇ ἀπορροσῇ ταύτῃ ἠγέρθη, καὶ ἐξήλθε τῆς οἰκίας του ὅπως ὑπάγη πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν φίλων αὐτοῦ ἐν τῇ πόλει· ἀλλ' οὐδὲν ἔσχυσε νὰ διασκεδάσῃ τὸν ἀπαίσιν λογισμὸν του οὐδὲν ἐν τῇ πόλει πλὴν τοῦ γόητος ἔβλεπεν, οὐδενὸς πλὴν τοῦ δλεθρίου αὐτοῦ οἰωνισμού ἤκουε. Ἐνῶ δὲ δειλὸν καὶ ἀσθενὴ ὁ Θεὸς τὸν εἶχε πλάσει, κατάρθρωσε καὶ αὐτὸς διὰ δεισιδαιμονίων καὶ προλήψεων παντὸς εἶδους νὰ καταστήσῃ ἐαυτὸν εἰς δειλότερον, καὶ ν' ἀποβῆλῃ εἴτε ἐν τῇ ψυχῇ του ὑπῆρχε γενναῖον καὶ ἀνδρικόν, ὥστε ἀνίσχυρος κατήνησε νὰ ὑποστῇ τραχεῖάν τινα προσβολὴν, καὶ τραχεῖα εἶνε ἡ προσβολὴ λόγου ἀπειλητικοῦ καὶ ἀκάμπτου εἰς δειλὴν ψυχὴν πίπτοντος. Ἄ-

φοῦ ἄρα περιπλανήθη μέχρι μεσημβρίας ἐν τῇ πόλει ἀτόκπως καὶ κατὰ τύχην βαδίζων, ὡς εἰ ἐξήτει ἐξελείψῃ τὰ ἴχνη αὐτοῦ ἀπὸ προσώπου τῆς ἀστυνομήως καταδικούσης αὐτὸν ἰδέας, συήνητησε τὸν φίλου του τῆς προτεραίας· ἀλλ' ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐκείνων, μεταξὺ τῶν διαλογισμῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἔδικῶν του, διαλογισμὸς ἕτερος ἐπικρατῆς, ἐρωχός, τυραννικός . . .

Βλέπων ἄρα ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποτιναξῇ αὐτὸν καὶ ὅτι ἡ συναναστροφή τοῦ ἤτιο βάρους, τὴν ἀρπερὶ τὴν τετάρτην ὄραν ἕνα μόνος περιπλανηθῆσεν· αὐτὸς ἀγροῦς· εὐωδίας γλυκείας ἐπλήρουν οὗτοι τῆ ἀτμοσφαιραν· ὁ ἥλιος ἦν καθαρὸς, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἔβλεπε παρὰ οὐρανὸν συννερόδη καὶ ζοφερόν. Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ὁ ἀήρ, ἀλλὰ ρίγος ἤσθανετο αὐτὸς διατρέχων τὸ σῶμά του· διότι ἰδέα ζοφερά, ἐπαρίστερος καὶ παγερά ἰδέα κατεῖχεν αὐτὸν καὶ τὸν ἠνώχλει! Ἐπὶ στρεφε λοιπὸν εἰς τὸ οἰκίῳα του, ἐντελῶς ἀπεγνωσμένος, ὡς ὀφείλει νὰ ἦναι τις ὅταν πλεόν καὶ αὐτὸς ἡ φύσις δὲν ἔχει θελήγηρον δι' αὐτόν, καὶ εἰσῆγγε ἤθη εἰς τὴν πρὸς τὴν Γρέβην (I) ἀγούσαν ἔδον· ἀλλ' ἐταραχθῆ πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς πλαιείας πέρας τῆς λεωφόρου, καὶ δι' ἄλλης ὁδοῦ δρομαίως ἔφυγε . . . τὴν τῆς! εἶχεν ἰδεῖ τὸ ἱκρίωμα.

Φρικώδη διήλθε τὴν νύκτα ἐκείνην· ἡ ἀνακίεσθαι ἡμέρα τὸν εὖρε σταθερὰν ἔχοντα ἀπόρριον νὰ μή τι μὴτῆ πλεόν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἧς κατάντικον ἴσχυε τὸ ἡ Γρέβη. Ἐστρεψε λοιπὸν τὰ βήμκτά του ἐπὶ τὸ ἀντίθετον τῆς πόλεως μέρος, ἐξήλθε μαλιστὴν τειχῶν, καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας κατ' ὠκνησεν ἕνα τινὰ μεταξὺ Παρισίων καὶ Μοντμαρτῆς οἰκίῳα καὶ, οὐδὲν πλεόν ἤκουε, οὐδὲν πλεόν ἔβλεπε, ἀλλ' ἔμεινε μὸς σιγῆ ἐπεκράτει πρὸ τῆς εἰσόδου πόλεως ἑσπέρου βόδου; Ἰσως ἐκεῖ ἡ εἰρήνη ἤθελεν ἐπανέλθει εἰς τὴν ψυχὴν του, ἤθελε ἰσως λησμονῆσει τῶν ἀπειλητικῶν ἐκείνων λόγων, ἂν οἱ λόγοι οὗτοι δὲν ἤθελον εἶναι ἐν αὐτῷ ἠγῶ ἐτοίμην ν' ἀποκριθῆ. — Δύο γέροντες ἀνὴρ πολιὸθ.εξ καὶ γυνὴ προβεθηκυῖα κατ' ὠκνησεν τὴν οἰκίαν ἐκείνην μετὰ θαλκτικῆς τινος κόρης, τίποτ' οὐκ οὐκ τοῦ γῆρατός των, καὶ ὡς τοιαύτης λατρευομένης τῆς εὐλογουμένης. Ἦίχε κεφαλὴν οἶαν ὄνειροπολεῖσθαι τῆς Περθένου Μαρίας, κόμην μέλαιναν ἐστλιθωμένην ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μετώπου της, καὶ ὄψιν διαρνεμένην ἀπὸ χυρότητος τοῦ τιμαλφούς μαρμαρόν ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ βίστρον. Ἦ κόρη αὐτῆ μετὰ τῶν γονέων της ἔβλεπε ὡς ὁ Μανδαίος, ἐν ἀπολύτῳ μοναξίᾳ, καὶ ἐπιθυμοῦντο το θελόντες νὰ περικαλύπτωνται ὑπὸ μυστηρίου διαγνώστου· οὐδεὶς ἐγνώριζε τ' ὄνομά των· ἀλλὰ καὶ μόνον, ὁ Μανδαίος ἤκουσε τοῦ γέροντος πατρὸς ἀποκαλοῦντος τὴν θυγατέρα του Νικόλην. Νικόλην κατέστη λοιπὸν δι' αὐτὸν ὄνομα προσφιλές· διὰ τὸ ὄνόματος τούτου ἐλησμονεῖ ἐνίοτε τὴν ἀτασίαν πρὸς τὴν βῆσιν· ὁ ἔρως ἐπήρχετο, καὶ πᾶσα ἰδέα ζοφερά

(I) Π.λατεία τῶν θανατικῶν ἐκτελέσων Παρισίους.